

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: P. Š, narozený X, bytem X, X
právně zastoupen: JUDr. Eva Dundáčková, advokátka, sídlem
Žižkova 708, 261 01 Příbram,
proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, odbor vnitřních
věcí a krajský živnostenský úřad, sídlem Škroupova 1760/18, 301
00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 17. 12. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j.
PK-VVŽÚ/6543/21,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. PK-VVŽÚ/6543/21 i jemu předcházející rozhodnutí Komise pro projednávání přestupku města Kašperské Hory ze dne 30. 7. 2021, č. j. PK-28/2021-067.2 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Evě Dundáčkové částku 15 342 Kč na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Komise pro projednávání přestupku města Kašperské Hory (dále jako **správní orgán I. stupně**) ze dne 30. 7. 2021, č. j. PK-28/2021-067.2, byl žalobce výrokem I. uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o některých přestupcích**), kterého se měl dopustit tím, že ve dnech 24. 11. 2020 mezi 22:42 a 22:58 hod a 25. 11. 2020 mezi 12:57 a 12:58 hod měl manipulovat s kameny, tyto vyjímat a odvážet ze zápraží domu s č. p. X v obci X, části obce X, k. ú. X, a to konkrétně z před a pod vrat stodoly dané nemovitosti, jež je ve vlastnictví paní Z. P., nar. X, trvale bytem: X, X; uvedeným jednáním měl žalobce úmyslně narušit občanské soužití tím, že se měl vůči jiné osobě - osobě vlastníka shora uvedené nemovitosti - dopustit schválnosti (dále jen **předmětný přestupek**). Výrokem II. byl žalobci uložen správní trest napomenutí a výrokem III. byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil podáním odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou naříkaným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.

Žaloba

3. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému především nedostatečně zjištěný stav věci a neprokázání viny, v důsledku čehož mělo dojít také k neoprávněnému zásahu do práva žalobce na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. V rozporu se zákonem považoval žalobce i samotný výrok správního orgánu I. stupně, neboť ve výroku správní orgán I. stupně neshledal žalobce vinným z jednání, kterého se dopustil, ale kterého se „měl dopustit tím.....měl manipulovat s kameny, tyto vyjímat a odvážet ze zápraží domu č. p. X v obci X, části obce X, k. ú. X, a to konkrétně z před a pod vraty stodoly dané nemovitosti ve vlastnictví.....“. Současně s tím považoval žalobce výrok za neurčitý stran místa jeho spáchání, neboť jednak dům č. p. X v obci X není stavbou zapsanou samostatně v katastru nemovitostí a jako takový právně neexistuje a jednak vzhledem k tomu, že zápražím se nepochybně rozumí část před domem přiléhající bezprostředně či obklopující vstup do nemovitosti, není možné, aby se tím zároveň mělo na mysli místo před a pod vraty stodoly. Zároveň považoval žalobce za nejasné, v jaké vzdálenosti od domu č. p. X se nachází stodola, zda se jedná o tentýž pozemek, jehož součástí je i dům č. p. X, když zároveň prostým nahlédnutím do katastru nemovitostí lze zjistit, že pozemek, jehož součástí je dům č. p. X, je větší nežli stavba samotná. Dle žalobce poté tato neurčitost učinila výrokovou část a potažmo celé rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dále žalobce vytýkal správním orgánům absenci hodnocení či úvah stran důkazu opisem z evidence přestupků vztahujícím se k osobě žalobce. Dále žalobce poukázal na fakt, že při tvrzené „znalosti místních poměrů“ oba správní orgány nepovažovaly za potřebné doplnit dokazování o opis z evidence přestupků oznamovatelky či osoby, vůči které se měl žalobce dopustit úmyslného narušení občanského soužití. Ohledně tohoto provedení důkazu zcela chybí hodnocení a správní úvaha či alespoň vysvětlení, zda a jak se tento důkaz promítl do rozhodnutí o trestu. Žalobce dále uvedl, že jediným důkazem o spáchání předmětného přestupku byl audio záznam, který považuje za nezákonně provedený, neboť kamerový systém zachycuje i záznam, aniž by k takovému jednání ten, kdo je vlastníkem kamerového systému, měl řádně povolení. Žalobce tento záznam přiložil k žalobě, neboť si

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

je jist, že záznam neobsahuje v žádné své části pohled do obličeje osoby, která se na záznamu pohybuje a údajně „manipuluje“ s kameny. Za této situace a ve spojení s tvrzením žalobce, že na záběrech není on, ale jiná osoba, a při vědomí, že žalobce sám užívá sousední nemovitosti spolu s otcem a sestrou, tedy osobami, které mohou mít stejnou motoriku, podobnou fyziognomii i morfologii, nemůže uznání žalobce vinným obstát. Žalobce také namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů; důkazy nehodnotily v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédly ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k absenci správní úvahy o tom, proč by „manipulace s kameny“ sama o sobě měla být považována za jednání narušující občanské soužití. V závěru žalobce namítl, že správní orgán I. stupně v průběhu řízení opakovaně porušil procesní práva žalobce, a to zejména právo na obhajobu při jednání správního orgánu. Žalovaný tato porušení žádným způsobem nenapravil. Žalobci nebylo umožněno hájit se pomocí důkazu výsledkem navržené svědkyně, nebyl proveden důkaz výpovědi oznamovatelky v postavení svědka s procesní povinností vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Ve vyjádření k žalobě dne 2. 2. 2022 žalovaný mimo jiné nesouhlasil s žalobou a odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný především považoval stav věci zjištěný správním orgánem I. stupně za dostatečný, konstatoval, že žalobce byl uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití - schválnosti podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích. Určité jednání je možné označit za přestupek pouze tehdy, naplňuje-li krom jiného také veškeré znaky tzv. skutkové podstaty přestupku, kdy mezi tyto znaky patří objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka přestupku. Objektem je třeba rozumět právem chráněný zájem, na který pachatel přestupku útočí, respektive který svým jednáním ohrožuje či porušuje. V případě přestupku schválnosti je tímto objektem právě tzv. občanské soužití, charakterizované jako souhrn určitých ustálených pravidel chování ve společnosti, jejichž zachování je dle obecného přesvědčení podmínkou klidného soužití občanů v daném místě a čase. Pokud jde o objektivní stránku tohoto přestupku, schválnost pak musí mít povahu hrubého jednání narušujícího tato ustálená společenská pravidla. Schválností je tedy skutek spočívající ve zřejmém a neoprávněném zásahu do pokojného života jiného jedince v úmyslu tento stav narušit. Subjektivní stránkou pak nutno chápat formu zavinění ze strany pachatele přestupku. K naplnění skutkové podstaty přestupku schválnosti vyžaduje zákon o některých přestupcích pachatelův úmysl, přičemž postačuje tzv. úmysl nepřímý, tedy postačí, když pachatel ví, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že takto učiní, je s tímto srozuměn. Dle názoru žalovaného se podařilo správnímu orgánu I. stupně získat ucelený řetězec na sebe navazujících důkazů vedoucí k nepochybnému závěru o vině žalobce. Nade vší pochybnost měl žalovaný za prokázané, že skutek, tak jak je popsán ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se stal, respektive že ve dnech 24. 11. 2020 a 25. 11. 2020 došlo k manipulaci s kameny z před a z pod vrat stodoly náležející k nemovitosti č. p. X v X, části X, ve vlastnictví paní Z. P., a to k vyjímání a odvážení těchto kamenů. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, byl přesvědčen, že osobou, která je na fotografiích a videozáznamu zachycena, je žalobce. K tomuto závěru dospěl správní orgán I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zejména na základě velmi dobré znalosti osoby žalobce ze své úřední činnosti, kdy ten byl před správním orgánem I. stupně velmi často projednáván v souvislosti s různými oznámeními o přestupcích, stejně tak jako se často osobně dostavoval i za účelem projednání jeho vlastních oznámení. Tento fakt byl znám i žalovanému z jeho vlastní úřední činnosti. Správní orgán I. stupně, dle názoru žalovaného, je z téhož důvodu schopen bez důvodných pochybností posoudit shodu nejen fyzické výšky a celkově typických rysů postavy žalobce a osoby zachycené na výše uvedených důkazních materiálech, ale i shodu charakteristických pohybů, chůze atd. Žalovaný také poukázal na to, že z úřední činnosti obou správních orgánů je těmto známo, že sousedské spory mezi žalobcem a jeho sousedy spočívají ze strany žalobce zejména právě v činnostech takové povahy, jakou má činnost, která je předmětem i tohoto přestupkového řízení, kdy sám žalobce některé z těchto jemu za vinu kladených činností připustil, avšak nepovažuje tyto činnosti za jakkoli právně, ani morálně závadné. Žalobce měl také připustit, že vlastní stejné oblečení jako má na sobě osoba zachycená na předmětných fotografiích. Dle názoru žalovaného nebyl dán žádný důvod pro pochybnosti o věrohodnosti fotografií či předmětného záznamu. Tvrzení žalobce, že videozáznam může být sestříhán a označen jiným datem, považoval žalovaný za ničím nepodložené subjektivní spekulace. Co se týkalo posouzení jednání žalobce, jakožto přestupku schválnosti dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích, i v tomto směru se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně. I v tomto směru vycházel žalovaný z úřední činnosti správního orgánu I. stupně, kdy ten velmi často řeší obdobné činnosti žalobce, ať již ty, které on sám popírá, nebo pak ty, k nimž se bez ostychu hlásí, avšak nepovažuje je za jakkoliv závadné. Žalovaný rovněž připustil, že některá oznámení o přestupcích, kterých se měl žalobce dopustit v dřívější době, byla ze strany správního orgánu I. stupně odložena dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky s tím, že došlé oznámení neodůvodňovalo zahájení řízení o přestupku, a to například s odůvodněním, že jednání žalobce nedosáhlo takové intenzity, aby jej bylo možné považovat za společensky škodlivý protiprávní čin (viz § 5 zákona o některých přestupcích), konkrétně pak za jednání schválnostního typu dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích. Dále žalovaný usuzoval, že je nade vší pochybnost zjevné, že tato jednání shodné či obdobné povahy směřující vůči sousedům žalobce, pokračují a stupňují se, a proto bylo nezbytné jeho projednávanému jednání již přisoudit, povahu jednání skutečně schválnostního, a tudíž protiprávního, jelikož intenzita jednání již dosáhla takového stupně, že je nepochybné, že toto jednání skutečně přesahuje povahu pouhé nevhodnosti, ba naopak, žalobce si je zjevně vědom, že jeho skutky narušují poklidné sousedské vztahy, přesto v těchto zásazích do pokojného občanského soužití v daném místě a čase pokračoval. Právě proto bylo dle názoru žalovaného na místě přisoudit takovému jednání žalobce míru intenzity jednání hrubého. Z kontextu výše uvedeného pak dle názoru žalovaného vyplývá, že obviněný nejen, že věděl, že svým jednáním, resp. manipulací s danými kameny, opět vyvolá sousedský problém, bylo dokonce zřejmé, že chtěl tímto svým jednáním sousedům uškodit, byť jen v rovině výše zmíněných poklidných sousedských vztahů, které chtěl evidentně narušit, avšak nikoli v rovině škody majetkové. Nebylo tak dle žalovaného pochyb o tom, že se žalobce dopustil předmětného schválnostního jednání s úmyslem přímým. Správní orgán dle žalovaného v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl nejen detailní úvahy, na jejichž základě dospěl k závěru o vině žalobce, ale také úvahy týkající se druhu a výše uloženého správního trestu, kdy posuzoval jak přitěžující, tak polehčující okolnosti v předmětném přestupkovém řízení. Uloženou pokutu jako druh správního trestu a jeho výši považoval žalovaný za adekvátní. U žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nebyly shledány důvody pro upuštění od uložení této povinnosti. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

5. V replice ze dne 20. 2. 2022 žalobce zejména odkázal na obsah žaloby. Poté zopakoval, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. V důsledku toho neměl žalovaný ani prokázat vinu žalobce. Současně poukázal na formální nedostatek výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a pochybení správních orgánů při hodnocení důkazů. Žalobce dále rozporoval identifikaci své osoby na pořízeném videozáznamu, který zachycoval protiprávní jednání. Z pořízeného videozáznamu dle žalobce nebylo možné jednoznačně určit, kdo je na něm zachycen či jiné charakteristické rysy, na základě nichž správní orgány měly identifikovat žalobce. Rovněž žalobce vytýkal správním orgánům nedostatečné odůvodnění toho, jakým způsobem mohl zasáhnout do poklidných sousedských vztahů, když nevyjasnily vlastnictví části pozemku, na němž mělo dojít k manipulaci s kameny. V této souvislosti žalobce poukázal na chybu při vyhotovení záznamu podrobného měření změn ze dne 14. 8. 1981, která měla být převzata i do současné katastrální mapy. V důsledku tohoto pochybení byla dle žalobce mylná úvaha správních orgánů, že ve vlastnictví paní P. je pozemek o šíři alespoň jednoho metru „od domu“. Ve skutečnosti se dle žalobce jedná o část metrového pozemku nikoliv od domu, nýbrž od hranice stavebního pozemku st. č. p. X, jejíž přesnou polohu nelze v současné době v terénu určit. Z vylíčeného stavu žalobce dovodil, že mohlo dojít k odlišnému sledu věci, tj. že kameny mohly být odklizeny některým z vnuků paní P., a to neoprávněně z pozemku žalobce. Dále žalobce zdůraznil opomenutí vypořádání námitky žalobce stran protiprávního použití kamerových záznamů správními orgány.

V.

Jednání před soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

VI.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je důvodná.
9. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že c) úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti.“
10. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně zní ve výroku I. tak, že se „žalobce uznává vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že ve dnech 24. 11. 2020 mezi 22:42 a 22:58 hod a 25. 11. 2020 mezi 12:57 a 12:58 hod měl manipulovat s kameny, tyto vyjímat a odvážet ze zápraží domu s č. p. X v obci X, části obce X, k. ú. X, a to konkrétně z před a pod vrat stodoly

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dané nemovitosti ve vlastnictví paní Z. P., nar. X, trvale bytem: X, X; uvedeným jednáním měl žalobce úmyslně narušit občanské soužití tím, že se měl vůči jiné osobě - osobě vlastníka shora uvedené nemovitosti - dopustit schválnosti.“

11. V souvislosti s výrokem I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesouhlasil žalobce s jeho formulací hned ve dvou bodech. Prvním z nich byla jeho formulace, kdy nebyl žalobce shledán vinným z jednání, jehož se dopustil, nýbrž z jednání, kterého se měl dopustit. Druhým bodem žalobce rozporoval neurčitost vymezení místa, kde mělo dojít ke spáchání předmětného přestupku.
12. Soud v případě formulace výroku I. správního orgánu I. stupně konstatuje, že ač volba slov správního orgánu I. stupně „měl“ ve svém významu připouští určitou míru pochybností a nejistoty, je zřejmé, že se jedná toliko o nevhodnou volbu slov, která sice může působit jako formální nedostatek výrokové části rozhodnutí, avšak s ohledem na další výroky rozhodnutí a zohlednění odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že taková formulace výroku o vině žalobce nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jedná se tedy toliko o formální nedostatek, jenž nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť je z něj jasně seznatelné, z jakého důvodu, resp. pro jaké jednání, byl žalobce shledán vinným ze spáchání předmětného přestupku.
13. Co do místa spáchání předmětného přestupku, považuje soud jeho vymezení ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně za dostatečně konkrétní. Místem označeným jako zápraží se obecně rozumí prostor či chodník, který se vine podél vstupní boční stěny domu a shora bývá krytý střechou. Bývá také koncipováno jako spojovací část mezi vstupem na pozemek a vstupy do objektu (viz <https://cja.ujc.cas.cz/ecja/heslo/1/211>, <https://cojeto.superia.cz/stavebnictvi/zaprazi.php> nebo <https://cs.wikipedia.org/wiki/Z%C3%A1pra%C5%BE%C3%AD>). V tomto směru se soud se správním orgánem I. stupně více méně ztotožňuje, neboť co ještě někdo stále vnímá jako zápraží, už se jinému tak jevit nemusí. Nicméně v daném případě toto označení nelze vyloučit. Co však považuje soud za zcela zásadní pro určení místa, kde došlo k protiprávnímu jednání, byla další konkretizace místa přestupku ze strany správního orgánu I. stupně, který uvedl „a to konkrétně z před a pod vrat stodoly dané nemovitosti - tím je myšlena nemovitosti č. p. X v obci X, části obce X. Jelikož bývá velmi často obtížné přesně vymezit místo protiprávního jednání, neboť není povinností správních orgánů vždy uvádět přesné GPS souřadnice, je nezbytné zvolit natolik konkrétní způsob popisu místa, který zaručuje jeho nezaměnitelnost s jiným místem. V daném případě s ohledem na to, že správní orgán I. stupně popsal místo, kde mělo dojít protiprávnímu jednání žalobce jako místo před a pod vraty stodoly nemovitosti s č. p. X v obci v obci X, části obce X, k. ú. X, jejímž vlastníkem je paní Z. P., nar. X, není možné, aby došlo k jeho záměně. V tomto směru soud odkazuje na usnesení NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, kde se soud vyslovil k náležitostem obsahu výroku rozhodnutí takto „Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“ či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. 30 Ca 394/99, SJS 901/2001.
14. Za irelevantní považuje soud tvrzení žalobce o nevyjasnění, v jaké vzdálenosti od domu č. p. X se nachází stodola, zda se jedná o tentýž pozemek, jehož součástí má být i dům s č. p.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

X či tvrzení, že pozemek, jehož součástí je dům č. p. X, je větší nežli stavba samotná. Ze správního spisu vyplývá, že předmětná stodola je součástí, tj. je pevně spjata s domem č. p. X a nachází se rovněž na pozemku p. č. X, stejně jako dům s č. p. X.

15. Další skupina námitek se týkala provedení důkazu Opisem z evidence přestupků k osobě žalobce a jeho hodnocení. K uvedenému soud konstatuje, že se nelze s tvrzením žalobce o absenci úvahy o hodnocení ztotožnit. Tuto úvahu, ač stručnou, obsahuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 8 – *„Správní orgán současně přihlédl k osobním poměrům obviněného a ke skutečnosti, že obviněný nebyl v minulosti pro přestupek uznán pravomocně vinným. Z uvedených důvodů uložil správní orgán trest napomenutí, které by mělo být obviněnému dostatečným poučením, aby se protiprávního jednání již nedopouštěl.“*
16. Dle názoru soudu poté správní orgány správně nepřistoupily k provedení důkazu Opisem z evidence přestupků k osobě oznamovatelky či osoby, vůči níž se měl žalobce dopustit předmětného přestupku. Soud především poukazuje na neodůvodněnost provádění tohoto důkazu. Projednávalo bylo protiprávní jednání žalobce, nikoho jiného, tudíž byl pro rozhodnutí o druhu a výši sankce nezbytný Opis z evidence rejstříků ve vztahu k osobě žalobce. S ohledem na uvedené by bylo pořizování Opisů z evidence rejstříků týkající se dalších osob nevhodné a nadbytečné. Ostatně ani nyní žalobce netvrdí, co by mělo být z uvedeného postupu zjištěno za relevantní informace pro posouzení protiprávního jednání žalobce.
17. Další skupina námitek se týkala tvrzené nezákonnosti získání důkazu audiozáznamu. V tomto směru soud, stejně jako žalovaný, odkazuje na dikci ustanovení § 88 a § 89 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník a čl. 6 odst. 11 písm. f) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen **obecné nařízení**). Z uvedených ustanovení vyplývá, že osoba tento kamerový systém provozující je oprávněna k takovému jednání i bez povinnosti oznámit tuto činnost kdekoliv či získat povolení k jeho provozu. Nicméně nelze v tomto směru opomíjet fakt, že pro použitelnost takto získaného záznamu jako důkazu, je provozovatel povinen dbát přísných pravidel a současně musí záznam být použit k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů. V daném případě není pochyb, že právem chráněným zájmem byla ochrana práv a majetku majitelky nemovitosti. Za tímto účelem nebyla provozovatelka kamerového systému povinna vyžadovat souhlas osoby, která se dopustila protiprávního jednání, se zachycením obrazu kamerovým systémem. Správně vypořádal žalovaný i otázku poměru práv žalobce a práv na ochranu majetku majitelky nemovitosti, kdy se současně žalovaný správně vyjádřil i k rozsahu zachycujícímu prostor na videozáznamu, kdy kamery zachycovaly pouze minimální prostor nutný pro efektivní ochranu majetku majitelky kamerového systému, stejně jako zasahovaly v minimálním rozsahu do ochrany práv žalobce (nelze opomenout i žalobcem tvrzenou spornou hranici pozemku, kdy není možné přesně určit, kdy kamerový systém zachycuje pouze majetek vlastníka kamerového systému nebo i žalobce).
18. V další části žalobce rozporoval hodnocení videozáznamu, kdy dle jeho názoru není možné pachatele ztotožnit a prokázat tak vinu, stejně jako nedostatečně zjištěný stav věci v tomto směru. K prokázání protiprávního jednání dne 24. 11. 2020 provedly správní orgány zejména důkaz videozáznamem, na němž je zachycena osoba, avšak záznam nedosahuje takové obrazové kvality, aby bylo možné identifikovat tuto osobu na základě shody podoby v tváři. Správní orgány poté vycházely zejména z podobnosti žalobce a osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zachycené na videozáznamu ve způsobu pohybu a stavbě těla (morfologii). Tvrzením ohledně podobnosti na základě fyziognomie nepřikládá soud žádnou váhu, neboť tato vědní disciplína nemohla mít vliv na ztotožnění osoby žalobce a osoby na videozáznamu. Ačkoliv správní orgány poměrně přesvědčivě argumentovaly touto tvrzenou podobností mezi žalobcem a osobou na videozáznamu, považuje soud tato zjištění za stále nedostatečná. Soud má za to, že je třeba, aby správní orgán I. stupně provedl místní šetření, při němž by byl totožným kamerovým systémem zaznamenán žalobce vykonávající identickou činnost jako na použitém záznamu tak, aby byla vyloučena či potvrzena shoda osoby zachycené na použitém kamerovém záznamu s osobou žalobce. Zejména je třeba v první řadě se tímto alespoň pokusit zjistit, zda např. výška typ postavy osoby na videozáznamu odpovídá výšce a typu postavy žalobce, a to například porovnáním dvou záznamů, na němž je alespoň jednou prokazatelně zachycena osoba žalobce. Současně shledal soud námitku žalobce v části týkající se podrobnějšího rozboru typu chůze důvodnou. Na videozáznamu je přirozeného pohybu osoby poskrovnu, neboť v dalších případech tato osoba buď odstraňuje kameny či je odnáší nebo jinak přemísťuje. Je tedy úkolem správního orgánu lépe rozvést, v čem onu podobnost chůze spatřuje, a to včetně uvedení ve srovnání s jakým jiným záznamem k tomuto srovnání došlo. V opačném případě se jedná toliko o nepodložená tvrzení.

19. Žalobce rovněž sporoval závěry správních orgánů stran protiprávnosti jednání žalobce spočívajícího v manipulaci s kameny. K uvedenému soud uvádí, že samotná manipulace, jak tvrdí žalobce, skutečně není trestná, avšak co žalobce zcela a účelově opomíjí, je kontext a další okolnosti, za nichž mělo k manipulaci s kameny dojít. S ohledem na výše uvedené, kdy správní orgány dostatečně nezjistily stav věci stran protiprávního jednání a osoby pachatele, není možné skutkovou podstatu předmětného přestupku posoudit, neboť pro hodnocení protiprávního jednání jako přestupku proti občanskému soužití (§ 7 zákona o některých přestupcích) jsou právě aspekty jako osoba pachatele, motiv a celkový kontext protiprávního jednání zcela zásadní. Soud se tudíž nemůže k námitce stran naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích vyjádřit či ji jinak posoudit.
20. Dále žalobce vytýkal správnímu orgánu I. stupně jeho postup, kterým mělo dojít ke zkrácení práv žalobce na jeho obhajobu, když nebyl proveden výslech jím navrženého svědka a nebyl proveden výslech oznamovatelky v postavení svědka s procesní povinností vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. V první řadě soud konstatuje, že žalobce neuvedl, ve vztahu k jaké dokazované skutečnosti měly být svědecké výpovědi nařízeny, stejně jako neuvedl, jací konkrétní svědci měli být vyslechnuti (vyjma osoby oznamovatelky). Na tomto místě soud odkazuje na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán I. stupně vypořádal s neprovedením všech žalobcem navržených důkazů. Výsledky žalobcem navržených svědků v průběhu správního řízení považoval správní orgán I. stupně za neopodstatněné, neboť jimi žalobce hodlal prokazovat skutečnosti míjející se s předmětem řízení. Z téhož důvodu ani soud nepovažuje jejich výslech za účelný (pakliže žalobce mířil svou žalobní argumentaci právě na tuto situaci, stejně jako ve správním řízení). Stejně tak soud nezaznamenal nikde v průběhu správního řízení, že by žalobce navrhoval výslech osoby oznamovatelky předmětného přestupku. Napříč řízením žalobce odkazoval vždy na výslech svědků, aniž by podrobně rozvedl jakých svědků. Opět ani nyní v žalobě neuvedl žalobce, jak bylo napadené rozhodnutí negativně z jeho strany ovlivněno neprovedením výslechu oznamovatelky předmětného přestupku. Tato svá tvrzení poté žalobce hlouběji nerozvedl ani v podaném odvolání, kde tuto námitku neuplatnil. S ohledem na uvedené a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vypořádání se s navrženými důkazy na str. 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nepovažuje soud tuto námitku důvodnou. Žalobce nebyl postupem správního orgánu I. stupně zkrácen na svém procesním právu na obhajobu v tomto směru.

21. K námitce týkající se nevyjasnění, zda k předmětnému přestupku došlo na pozemku žalobce či paní Z. P., zdejší soud odkazuje na Protokol o vytýčení hranice pozemku č. zakázky 196 -136/2018 ze dne 5. 10. 2018 vč. grafické přílohy - vytyčovací náčrt. Z uvedeného dokumentu poté jasně vyplývá, že prostor před stodolou domu č. p. X, minimálně v prostoru, kde se nacházely odstraněné kameny, náleží do vlastnictví paní Z. P., neboť hranice pozemku nekopíruje obvod domu č. p. X a přilehlé stodoly, nýbrž zahrnuje prostor širší.
22. Soud považoval za nadbytečné provádět žalobcem navržené důkazy, neboť z jejich obsahu by nevzešly žádné nové informace relevantní pro řízení.
23. Z uvedených důvodů shledal soud žalobu důvodnou a ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť správní orgány nezjistily stav věci způsobem, jenž by jednak prokazoval, že se žalobce dopustil jemu vytýkaného jednání dne 25. 11. 2020 a jednak, že protiprávního jednání ze dne 24. 11. 2020 se dopustil právě žalobce (**výrok I.**). Dle § 78 odst. 5 s.ř.s. poté zavazuje soud žalovaného svým závazným právním názorem vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku.

VII.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, jež sestává z nákladů na právní zastoupení v celkové výši 12 342 Kč tvořenými odměnou advokáta ve výši 9 300 Kč za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a to za přípravu a převzetí věci, sepsí žaloby a repliky ze dne 20. 2. 2022. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč za 3 náhrady po 300 Kč a dále v souladu s § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. i 21 % DPH z uvedených částek ve výši 2 142 Kč a dále 3 000 Kč představující zaplacený soudní poplatek za žalobu. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 28. 3. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.